

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoE/30/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115225559
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6115225559.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miriam Boborovej Sninskej, v exekučnej veci oprávneného: Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza, so sídlom Jána Hollého 10, 917 66 Trnava, IČO: 00 419 702, zast. MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, 811 08 Bratislava, IČO: 36 718 432, proti povinnému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, na vymożenie inej povinnosti - vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ivanom Nestorom, Exekútorský úrad so sídlom Haburská 49/A, 821 01 Bratislava, pod spis. zn. EX 2395/2015, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 11Er/388/2015-95 zo dňa 31. augusta 2018, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 11Er/388/2015-95 zo dňa 31. augusta 2018, z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil exekúciu v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017.

2. Na odôvodnenie súd uviedol, že dňa 28.12.2015 bol súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Komárno, č.k. 10C/65/2007-789 zo dňa 19.03.2014, vykonateľného dňa 04.08.2015. Dňa 13.07.2018 doručil povinný súdu návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom sa domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu, že právoplatnosťou exekučného titulu nastala zákonná fikcia nahradenia vôle povinného exekučným titulom a exekúcia je z uvedeného dôvodu neprípustná. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciai činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to sp. zn. 1Sžr/147/2013, 1Sžr/175/2013 a 7Sžr/152/2016. K návrhu povinného podal vyjadrenie oprávnený, ktorý uviedol, že povinný doposiaľ nesplnil žiadnu z povinností, ktoré mu boli uložené exekučným titulom. Oprávnený podotkol, že povinný nepodpísal ani dohodu o vydaní nehnuteľnej veci tak, ako mu to ukladá exekučný titul a súčasne poukázal na zákon č. 161/2005 Z.z.

3. Súd prvej inštancie po posúdení návrhu povinného na zastavenie exekúcie, po preskúmaní návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a so zreteľom na rozhodovaciai činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovil záver, že právoplatnosťou exekučného titulu došlo súčasne aj k nahradeniu vôle povinného tieto nehnuteľnosti oprávnenému vydať a navrátiť mu vlastnícke právo. Z uvedeného dôvodu súd konštatoval, že táto povinnosť bola pri použití právnej fikcie splnená a exekučný titul je preto spôsobilou listinou na zápis práv k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností vkladom, čoho následkom bude nadobudnutie vlastníckeho práva oprávneným k predmetným nehnuteľnostiam. Súd uviedol aj, že konštatovaním fikcie, a teda že došlo k prejavu (nahradeniu) vôle zo strany povinného tak, ako ukladá exekučný titul sa vytvorila prekážka na ďalšie vedenie exekúcie voči povinnému, pretože povinný nemá čo plniť, keďže povinnosť bola splnená nahradením jeho vôle, a to dňom nadobudnutia právoplatnosti exekučného titulu. Súd zastáva názor, že nie je prípustné, aby bol povinný exekúciou donucovaný k

splneniu povinnosti, ktorá už bola rozhodnutím súdu „za neho“ splnená. Na základe uvedeného súd vyslovil, že exekučný titul už nie je spôsobilým podkladom na vedenie exekúcie, a preto súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Namietal, že súd prvej inštancie postavil svoju argumentáciu na jedinej teoreticko-právnej úvahe o podstate rozsudkov, podľa ktorej povinnosti vyplývajúce z týchto rozsudkov sú splnené tým, že došlo k nahradeniu vôle povinného. V argumentácii súdu prvej inštancie absentuje preskúmanie skutkového stavu, t.j. či došlo alebo nedošlo k splneniu povinnosti vyplývajúcej z rozsudkov, pričom považuje za zrejmé, že k splneniu rozsudkov nedošlo, pretože nedošlo k podpísaniu dohody o vydaní nehnuteľnej veci, nedošlo k vydaniu lesnej dokumentácie, nedošlo k zaplateniu trov konania a trov právneho zastúpenia v reštitučnom a exekučnom konaní, nedošlo k zaplateniu trov exekúcie ako ani k faktickému vydaniu nehnuteľnosti. Súd pritom nesprávne považuje fikciu nahradenia vôle za dostatočnú na splnenie všetkých týchto povinností povinného. Namietal, že súd ignoroval aj skutočnosť, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal, že došlo k splneniu jeho povinnosti pričom oprávnený jednoznačne poukázal na to, že k splneniu povinnosti povinného nedošlo. Oprávnený zároveň uviedol, že na rozdiel od povinného ostatné povinné osoby v zmysle reštitučných rozsudkov dohody o vydaní vecí podpisujú a plnia povinnosti v prípade exekúcií týkajúcich sa reštitučných rozsudkov. Poukázal na skutočnosť, že povinný dlhodobo a cielene vykonáva kroky, aby zamedzil výkonu exekučných titulov, čo spôsobuje to, že oprávnený sa už viac ako 10 rokov nemôže domôcť ochrany svojho vlastníckeho práva a ani po ukončení neúmerne dlhého reštitučného konania pred všeobecnými súdmi, ktoré jednoznačne potvrdili, že povinný má vydať žiadané nehnuteľnosti do vlastníctva oprávneného, tento bez akéhokoľvek dôvodu rozsudky ignoruje a nehnuteľnosti doposiaľ nevydal. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na zastavenie exekúcie zamietne, alternatívne, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Oprávnený súčasne žiadal, aby mu súd priznal trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

5. K odvolaniu oprávneného podal vyjadrenie povinný, ktorý s vyjadreniami oprávneného uvedenými v odvolaní nesúhlasí a zdôraznil, že v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nastala zákonná fikcia ex lege, v zmysle ktorej právoplatný rozsudok nahradil vôľu povinného a v takom prípade nie je exekúcia prípustná. Navrhol preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a oprávneného zaviazal na náhradu trov konania.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie oprávneného v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, nakoľko nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, a preto podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a v zmysle § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie.

7. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že oprávnený doručil dňa 14.12.2015 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 21.12.2015 požiadal súdny exekútor súd prvej inštancie o udelenie poverenia. Exekučným titulom je právoplatný rozsudok Okresného súdu Komárno, č.k. 10C/65/2007-789 zo dňa 19.03.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, č.k. 7Co/377/2014-864 zo dňa 18.06.2015, a s opravným uznesením Okresného súdu Komárno, č.k. 10C/65/2007-813 zo dňa 09.04.2014. Exekučným titulom bol žalovaný (v prejednávanej veci povinný) zaviazaný vydať a navrátiť žalobcovi (v prejednávanej veci oprávnenému) vlastníctvo k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom Komárno, zapísaným na LV č. XXX, k.ú. M.. Súd prvej inštancie poveril dňa 28.12.2015 súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Zo spisu ďalej vyplýva, že povinný podal proti exekúcii námietky, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie tak, že tieto uznesením č.k. 11Er/388/2015-390 zo dňa 31.05.2018, zamietol.

8. Dňa 13.07.2018 podal povinný návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorých nesplnením povinnosti povinného a právoplatnosťou rozsudku v reštitučnom konaní nastala ex lege zákonná fikcia, v zmysle ktorej právoplatný rozsudok ukladajúci povinnému povinnosť prejavíť svoju vôľu nahradil vôľu povinnej osoby a súčasne aj druhej strany v dohode o vydaní veci. Ak teda nastala zákonná fikcia ex lege, v zmysle ktorej právoplatný rozsudok nahradil vôľu povinného, exekúcia v takom prípade nie je prípustná. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Sžo/36/2010 zo dňa

14.09.2010 ako aj na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1Ek/153/2017 zo dňa 04.04.2018. Povinný na základe uvedeného navrhol, aby exekučný súd exekúciu v celom rozsahu zastavil.

9. K návrhu na zastavenie exekúcie podal vyjadrenie oprávnený, ktorý argumentáciu povinného v návrhu považuje za nesprávnu a účelovú. Vo svojom podaní oprávnený poukázal na skutočnosť, že povinný nespĺnil žiadnu z povinností, ktoré mu boli uložené, a teda nepodpísal Dohodu o vydaní nehnuteľnej veci, tak ako mu to ukladajú právoplatné rozsudky, nevydal nehnuteľnosti, ktoré má povinnosť vydať v zmysle právoplatných a vykonateľných exekučných titulov, nevydal ani príslušnú dokumentáciu a neuhradil trovy konania. V takomto stave oprávnený využíva všetky právne nástroje ochrany svojho vlastníckeho práva, a to aj možnosť vkladu vlastníckeho práva na základe jednostranne podpísanej Dohody o navrátení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom vôľa povinného je nahradená reštitučnými rozsudkami. Ako uviedol, povinný aj v týchto konaniach rozporuje zákonnosť takéhoto vkladu a využíva všetky nástroje, aby zamedzil oprávnenému zavkladovať jeho vlastnícke právo do katastra nehnuteľností, preto je vlastnícke právo oprávneného k predmetným nehnuteľnostiam ohrozené. Z vyššie uvedeného vyplýva, že oprávnený so zastavením exekúcie nesúhlasí a navrhol, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

10. Podľa § 38 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.

11. Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

12. Podľa § 229 CSP, právoplatné rozsudky ukladajúce povinnosť prejavu vôle nahrádzajú tento prejav.

13. Podľa § 232 ods. 1, 2 CSP, vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútitelnosti zákonnými prostriedkami. (1) Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. (2)

14. Odvolací súd sa po preskúmaní spisového materiálu nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom uznesení. Exekučný súd vyslovil, že právoplatnosťou exekučného titulu ukladajúceho povinnosť vydať a navrátiť oprávnenému vlastníctvo k nehnuteľnostiam došlo aj k nahradeniu vôle povinného predmetné nehnuteľnosti vydať oprávnenému a navrátiť mu vlastnícke právo. K uvedenému názoru pritom dospel len s poukazom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pričom NS SR v predmetných konaniach vystupoval ako súd odvolací) a na návrh povinného na zastavenie exekúcie.

15. V tomto konaní bolo podstatné ustáliť, či predmetné rozsudky, ktoré sú exekučnými titulmi, sú vykonateľné, a teda či je možné vykonať v exekúcii povinnosť, na splnenie ktorej bol povinný zaviazaný alebo tieto rozsudky nahrádzajú vôľu povinného, a teda nie je potrebné, aby povinný vykonal ďalší úkon, splnenie ktorého by mohlo byť predmetom exekúcie. Dôsledkom vykonateľnosti rozhodnutia, ak ide o rozsudok na plnenie, je skutočnosť, že oprávnený môže navrhnúť výkon rozhodnutia v prípade, že povinný sám nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. V zmysle § 232 ods. 1 CSP sa vykonateľnosťou rozhodnutia rozumie vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútitelnosti zákonnými prostriedkami. Ak v rozsudku súd uložil povinnosť plniť, toto rozhodnutie je vykonateľné márnym uplynutím lehoty na plnenie. Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený v zmysle § 38 ods. 2 Exekučného poriadku podať návrh na vykonanie exekúcie. V prípade, ak ide o rozsudok ukladajúci vyhlásenie vôle, dňom právoplatnosti rozsudku je prejav vôle povinného nahradený rozsudkom, preto nútený výkon takéhoto rozsudku nie je potrebný. Rozsudky ukladajúce vyhlásenie vôle sú rozsudky, ktoré ukladajú povinnosť uzavrieť nejakú zmluvu alebo povinnosť uskutočniť nejaký právny úkon.

16. Exekučným titulom v prejednávanej veci je rozsudok Okresného súdu Komárno, č.k. 10C/65/2007-789 zo dňa 19.03.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, č.k. 7Co/377/2014-864 zo dňa 18.06.2015, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 31.07.2015 a vykonateľnosť

dňa 04.08.2015. Rozsudok Okresného súdu Komárno v prvej výrokovej vete určil, že žalovaný 1/ (v tomto konaní v postavení povinného) je povinný vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam konkretizovaným vo výrokovej časti predmetného rozsudku. Je teda zrejmé, že predmetný rozsudok ukladá povinnému povinnosť vydať špecifikované nehnuteľnosti oprávnenému a navrátiť k nim vlastníctvo oprávnenému. Výrokové časti rozsudkov tak zahŕňajú viaceré povinnosti v súvislosti s predmetnými nehnuteľnosťami, ktoré sa svojim obsahom odlišujú, pričom povinnosť navrátenia vlastníctva k nim, ktorú možno v danom prípade splniť uzatvorením osobitnej dohody o vydaní nehnuteľnej veci podľa zákona č. 161/2005 Z.z. je len jednou z nich. Predmetné nehnuteľnosti sú vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie individualizované, avšak táto individualizácia bez ďalšieho neznamena, že sú naplnené všetky náležitosti uvedenej dohody a bolo by tak možné na základe rozsudkov vykonať zápis v katastri nehnuteľností. Rozsudok totiž zaväzuje povinného len navrátiť oprávnenému vlastníctvo k daným nehnuteľnostiam, pričom spôsob tohto navrátenia vlastníctva neuvádza, a teda, podľa názoru odvolacieho súdu, je zrejmé, že povinný musí pristúpiť k vykonaniu právneho úkonu, ktorým je uzatvorenie osobitnej dohody o vydaní nehnuteľnej veci v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z.

17. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené nemohol stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že povinný nemá čo plniť, pretože povinnosť bola splnená nahradením jeho vôle, t.j. že rozsudok je rozsudkom nahradzujúcim prejav vôle povinného. Rozsudok zaväzuje povinného na splnenie povinností, z ktorých je navrátenie vlastníckeho práva k v ňom uvedeným nehnuteľnostiam len jednou z viacerých. S poukazom na ustanovenie § 41 ods. 1 Exekučného poriadku je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok. Z uvedeného dôvodu je preto rozsudok Okresného súdu Komárno v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, ktoré sú exekučnými titulmi v tomto konaní, vykonateľnými rozhodnutiami, na základe ktorých môže byť vedená exekúcia proti povinnému v prípade, že povinný dobrovoľne nesplní uložené povinnosti. Tento záver je podporený aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorý poukázal sám povinný v návrhu na zastavenie exekúcie, č.k. 2Sžo/36/2010 zo dňa 14.09.2010, v zmysle ktorého „v prípade, ak by predmetný rozsudok bol rozsudkom na plnenie, podľa § 80 písm. b) OSP, bez splnenia povinností v ňom uložených, či už dobrovoľne, alebo prostredníctvom súdneho výkonu rozhodnutia, takýto rozsudok by nemohol bez ďalšieho byť listinou preukazujúcou zmenu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam.“.

18. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a v zmysle § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude súd pokračovať v exekúcii.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).